

«Mēs iesim augšup»

Valdis Gercāns ir gados jauns un varbūt arī tāpēc ļoti enerģisks vadītājs. Pilsētas domes priekšsēdētāja krēslā viņš ir kopš pērnā gada pašvaldību vēlēšanām. Vairākās tikšanās reizēs esmu pārliecinājusies, ka viņš simtprocentīgi ir lietas kursā par visu pilsētā notiekošo, pie tam, visdažādākajās sfērās. Valdis ir optimists un arī savus kolēģus noskaņojis tā, ka pašiem vien ir jātiec galā ar šajām problēmām.

— Valsts pamazām tuvojas 6. Saeimas vēlēšanām. Visas partijās citīgi raksta pirmsvēlēšanu solījumus. Bet es cilvēkiem gribu pateikt vienu — jautājiet politiķiem, kā viņi vērtē pašvaldību lomu valsts dzīvē. Kur jābūt īstenajai pārvaldei — Rīgā vai te, uz vietas? Esmu pārliecināts, ka cilvēku individuālās problēmas var atrisināt tikai pašvaldības. Tagadējā valdība jau pagājušajā rudenī paziņoja, ka pilsētu apkure viņus neinteresē. Tāpat kā izdangātie ceļi, caurie jūmti, bedres pilsētu ielās un gandrīz vai iznīcinātā medicīniskā apkalpošana.

Ja arī jaunajai Saeimai nebūs izpratnes par stāvokļa nopietnību vietējās pašvaldībās, nepalīdzēs nekāda ieciešana Eiropā vai pasaulē. Protams, par mūsu nodokļu naudiņu var stiprināt valsts aizsardzības spējas, nopirkt dažus tankus vai pāris vecas lidmašīnas. Bet var arī samazināt ierēdņu aparātu.

Vēlētājiem ir ļoti svarīgi izprast situāciju, izsvērt un apjaust, ka tieši partiju attieksme pret pašvaldībām ir viens no svarīgākajiem kritērijiem gaidāmajās vēlēšanās.

Godmaņa laikā apgrozījuma un peļņas nodoklis palika tepat uz vietas. Tagad viss smuki tiek pārskaitīts uz Rīgu, īstenojas vecais Maskavas laiku princips. Tur augšā atkal ir ko darīt — dalīt un pārdalīt. Tiešā veidā rajons saņem ļoti mazu nodokļu daļiņu. Viss pārējais dotāciju veidā. Bet, cik viegli tās šogad nāk, zina visi. Tieši tāpēc uz grunti ir nogājusi medicīna, kas ir viena no smagākajām pašvaldību nastām.

Man ļoti būtiski šķiet, ka jāmaina pārdales principi. Pašvaldībām pašam jāsaņem savi nodokļi un ar tiem jārikojas. Pirmais vietā nav jābūt vis Abrenei, bet gan tam, vai šoziem pilsētnieku dzīvokļos būs pietiekami silti, vai cilvēkiem būs darbs, vai darbosies slimnīca un pirts, vai viņi spēs apmierināt savas ikdienišķās garīgās vajadzības.

Kamēr finansu krīze mūs nebija piespiedusi pārāk stingri, pēc iespējas vairāk līdzekļu centāmies dot pilsētas skolām un bērnudārzam. Pa jokam varu atzities, ka mūsu pilsētas lielākais «rekords» ir 1. vidusskolas direktore Maija Kručiņa, Viņas enerģija un darba spējas ir apbrīnojamas. Tagad iesākts milzīgs remonts skolas aktu zālei, pat dizaina projekts izstrādāts. Vēl līdz rudenim ar «Superflex» materiālu jānoklāj bērnudārza un kultūras nama jumti. Tad beidzot tiksīm vajā no tekošiem griestiem.

Atbilstoši apstākļiem cenšamies mainīt arī domes darbu. Esam izveidojuši sociālās aprūpes dienestu ar trim štata darbiniekiem. Zinu, ka citās pašvaldībās šim jautājumam nepievērš tik lielu uzmanību. Esam iegādājušies trīs kompjūterus, kuri augu dienu pilnībā noslogoti.

Pēc apmeklētāju pieņemšanām reizēm liekas, ka dzīvē vairs nav palicis nekā skaista un laba, vienas vienīgas problēmas. Tāpēc divtik ir prieks par tiem, kuri negaužas un atrod iespējas sevi izpaust. Gribu minēt bērnu jaunrades nama kolektīvu, kura labais gariņš ir direktore Valentīna Poikāne.

Viņi strādā šaurībā un ar visai ierobežotiem līdzekļiem. Namiņa bērni ir patiešām nenogurdināmi, brauc un piedalās visur, kur viņus aicina.

Bez atalgojuma un uz tīra entuziasma strādā Līvānu televīzija Jāzepa Brenča un Jāņa Magdalenoka vadībā. Labs saimnieks un pedagogs ir mūzikas skolas direktors Gunārs Luriņš. Viņš sevi pilnībā atdod skolai. Droši vien tāpēc daudzi no bērniem, kurus ne ar kādu runāšanu nevar iesaisīt vidusskolas kori, lauztin laužas uz mūzikas skolas kori. Iespēju robežās dome cenšas atbalstīt basketbolu. Guntis Endzēlis ar spēlētājiem strādā līdz vēlai naktij. Laba sadarbība veidojas ar mākslas skolas pedagogiem.

Esmu pārliecināts, ka neko nevar radīt mākslīgi. Ja nebūs cilvēku, kuriem tas šķiet nepieciešams, nevarēs realizēt pat visskaitāko ideju. Neticiet tiem, kuri gaužas, sak, vai, es nevaru iesākt, jo nav naudas... Vispirms vajag ideju, vajag sākumu, tikai pēc tam latas.

Ja par domes priekšsēdētāja ikdienu spriestu pēc tā, ar kādām problēmām pie manis nāk apmeklētāji, dzīve liktos bezgala drūma. Ar pateicības vārdiem pie mums nāk tikai kāds pensionārs, kuram mālika atvesta vai krāsns samūrēta.

Bet tik traki nav. Kad notiek kāds pasākums, koncerts vai tiek atklāta izstāde, var redzēt, ka Līvānos ir arī puķes, dziesmas un prieks. Un tieši tāpēc — mēs iesim augšup.